

Tak rozumiane posłuszeństwo odnosimy przede wszystkim do sytuacji osób konsekrowanych. Jednak ewangeliczna cnota posłuszeństwa winna być bliska każdemu chrześcijaninowi. Każdy bowiem człowiek od momentu chrztu, w którym zostaje oddany Bogu, otrzymuje od Niego swoje własne, niepowtarzalne powołanie mające go doprowadzić do świętości. Nie da się realizować własnego powołania i kroczyć drogą świętości bez szukania i wiernego wypełniania woli Bożej w swoim życiu.

Pytania do refleksji:

1. Czym jest dla mnie posłuszeństwo Bogu? Jak je rozumiem?
2. Jaką rolę w mojej drodze duchowej odgrywa posłuszeństwo? W jakich sytuacjach mi pomaga, a w jakich przeszkadza?
3. Czy potrafię kontemplować posłuszeństwo Maryi? W czym pomaga mi rozważanie Jej postawy?
4. Czy chętnie przyjmuję wolę Bożą? Czy zawsze próbuję zrozumieć i przyjąć to, o co prosi mnie Pan?
5. Czy tak, jak Maryja jestem gotów powiedzieć Bogu moje «tak»? Co nie pozwala mi przyjąć Jego woli i łaski?
6. Czy pozwalam na to, aby Pan mnie prowadził każdego dnia tak, jak prowadził Niepokalaną?
7. Czy Dziewica Maryja jest dla mnie tylko wzorem modlitwy? Czy mam świadomość, że Ona jest rzeczywiście przy mnie obecna - w czasie modlitwy i towarzyszy mi w każdej chwili jak Matka?
8. W momencie Chrztu Świętego każdy człowiek został konsekrowany przez Boga i wezwany do zachowania świętości na wzór Niepokalanej - czy jestem tego świadomy?

WEZWANI, ABY ROZŚWIETLIĆ CIEMNOŚCI

Intencja modlitewna na miesiąc marzec:

Aby posłuszeństwo Maryi było wzorem dla tych, którzy są wezwani do naśladowania Pana na drodze rad ewangelicznych.

Refleksja:

Posłuszeństwo jest taką postawą serca osoby wierzącej, która pozwala całkowicie i w każdym momencie życia przyjąć Wolę Pana. W postawie posłuszeństwa powinna nam towarzyszyć pogodna ufność i pewność, że kiedy powierzamy się Najwyższemu, nasze życie staje się uświęcone, gdyż sam Pan nas prowadzi. Przykład Niepokalanej wskazuje właśnie taki kierunek. W poniższym rozważaniu zatrzymamy się na tym ważnym wymiarze duchowej drogi jakim jest posłuszeństwo względem Boga, przede wszystkim w odniesieniu do życia konsekrowanego, ale wnioski będzie można zastosować również w stosunku do tego, w jaki sposób każdy człowiek wierzący jest wezwany do realizacji planu, który Bóg mu powierza.

Posłuszeństwo wyzwala niejako cały mechanizm uświęcenia: czyni człowieka zdolnym do uznania własnych braków i słabości, skłaniając jednocześnie do całkowitego zaufania Bogu. Kiedy przed Jego Obliczem przyglądam się swojemu życiu, zastanawiam się nad

nim, zaczyna wzrastać we mnie zdolność do bycia pokornym i otwartym względem łaski Bożej, która w duchowym życiu powinna być podstawą wszelkich decyzji. W każdym momencie swojego powołania oraz działalności apostołskiej, św. Maksymilian doświadczał siły, która pochodziła od Wszechmogącego. Wzrastając wewnątrz, zdawał sobie sprawę, jak ważną rolę w procesie osobistego nawrócenia odgrywa posłuszeństwo Bogu.

Posłuszeństwo rodzi się i rozwija z potrzeby szczerego i całkowitego oddania się w ręce Najwyższego. W tym procesie Niepokalana jest Mistrzynią, a zarazem Przewodniczką. Dla św. Maksymiliana ważna była ponadto uległość względem Maryi, co w praktyce oznaczało życie w nieustannej dyspozycyjności i gotowości wobec Boga. Dla Ojca Kolbego czynienie tego, co jest wolą Niepokalanej było równoznaczne ze zgodą na Bożą Wolę. W Matce Bożej nie ma nic co nie byłoby poddane planowi Najwyższego: z tego wynika, że oddając się w ręce Maryi wkraczamy na drogę uświęcenia.

Podstawowym elementem kolbiańskiej ascezy jest praktyka rad ewangelicznych nacechowana uległością wobec Pana i macierzyńską opieką Maryi. Jego postawę znakomicie ilustruje następujące wyrażenie św. Maksymiliana: «Gdy się staniemy Nią, wtedy całe nasze życie zakonne i jego źródła będą Jej i Nią. Posłuszeństwo nadnaturalne - bo Jej wola; czystość - Jej dziewictwem, ubóstwo - Jej nadczłowieczeństwem» (PMK 432).

Niepokalana jest punktem odniesienia szczególnie dla tych, którzy żyją radami ewangelicznymi (zakonników i zakonnic). Maryja jest wzorem ich przeżywania: naśla-

dując Jej przykład można prowadzić bogate życie wewnętrzne w naszym powołaniu. Kiedy powierzmy się wstawiennictwu i opiece Niepokalanej Dziewicy okazuje się bowiem, że możemy odnieść prawdziwe, duchowe zwycięstwo. Zgoda, na to, aby to Ona nas prowadziła i aby naszą drogę oświecało wspaniałe świadectwo Jej życia sprawia, że konsekracja staje się coraz bardziej autentyczna, a głoszenie Ewangelii bardziej wiarygodne.

Kontemplując Jej postawę, zakonnicy mogą w pełni żyć radami ewangelicznymi, bo to właśnie na nich oparła swoje życie Maryja. Cnota posłuszeństwa i uległości woli Bożej, według wskazań Ojca Kolbego, pomaga praktykować święte życie zakonne. Poprzez rozważanie na modlitwie życia Maryi (szczególną wartość w tym względzie ma modlitwa różańcowa), życie ślubami staje się konsekwencją ewangelicznej wizji ludzkiej egzystencji. Posłuszeństwo pomaga w harmonijnym życiu braterskim. Pokorny styl bycia pozwala bowiem pokonywać podziały i niezgodę oraz kierować swój sposób myślenia i swoje cele ku górze, ku Bogu.

Niepokalana jest punktem odniesienia dla tych, którzy są wezwani do naśladowania Pana w ubóstwie. Gdy osoba konsekrowana powierza się Maryi, pozwala się prowadzić także w sferze używania dóbr materialnych. Ona jest wzorem ubóstwa, gdyż doświadczyła go aż do głębi. Nie tylko jednak wzór, ale także Jej rola Pośredniczki okazuje się wielką wartością dla wewnętrznego wzrastania osoby konsekrowanej na drodze tego, co najistotniejsze w życiu. Istotnie, «Jej jest nasze wszystko, a więc doskonałe ubóstwo i używanie rzeczy jedynie koniecznych i wystarczających do osiągnięcia celu» (PMK 432).